

uložením náhrady celé způsobené škody, ovšem jen podle sil obžalovaného.

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Zm II 208/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 6. února 1929, pokud jím uznání byli vinnými zločinem podle § 83 II tr. zák. pokud se týče přestupkem § 411 tr. zák. Vyhověl však odvolání státního zastupitelství z výroku o podmíněném odsouzení potud, že obžalovaným uložil podle § 4 zák. o podm. ods., by celou způsobenou škodu podle svých sil nahradili. V otázce, o níž tu jde uvedl v

důvodech:

Částečný úspěch byl přiznán odvolání státního zastupitelství z výroku o podmíněném odsouzení. Soud nalézací sice nepochybil, přiznav obžalovaným dobrodiní podmíněného odsouzení, neboť to, co odvolání uvádí, jsou v pravdě jen složky opodstatňující skutkovou podstatu zločinu obžalovaným k vinu přičítaného a nelze proto k nim nad to ještě přihlížeti jako ke zvláštním okolnostem přitěžujícím. Avšak právem namítá odvolání, že bylo obžalovaným uložiti náhradu celé způsobené škody. Jak již bylo vysloveno v rozhodnutí nejvyššího soudu sb. č. 3386, má ustanovení § 4 zák. o podm. ods. na zřeteli jen cíle výchovné. Rozhodl-li se nalézací soud použití ustanovení § 4 zákona, bylo na něm, upravit dotyčný výrok tak, by těchto cílů bylo pokud možno dokonale dosaženo, což se v souzeném případě mohlo státi jen uložením náhrady celé způsobené škody, ovšem jen podle sil obžalovaných. Tím se obžalovaným neděje křivda, neboť, bude-li při šetření o tom, zda se obžalování osvědčili, snad zjištěno, že nenahradili celou škodu, nebude soud moci vysloviti, že se neosvědčili, nahradili-li tolik, kolik podle svých sil nahraditi mohli.

Čís. 3644.

Pokud nedostatek peněz na cestu není neodvratnou překážkou ve smyslu §§ 226, 427 tr. ř.

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Zm II 214/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 30. dubna 1929, jímž byl uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 200 tr. zák., z těchto

důvodů:

V podání, jímž žádal o odklad hlavního přelíčení, ustanoveného na 30. dubna 1929, odvolával se obžalovaný jen na to, že je toho času bez

zaměstnání a že jeho invalidní renta měsíčních 515 Kč nepostačuje mu ani k nejnútnejší výživě, takže mu není možno učiniti mimořádné vydání, jež by bylo spojeno s cestou k hlavnímu přelíčení do Olomouce. Leč v tomto údaji, opakovaném v podstatě i v odporu, nelze ještě spatřovati průkaz nepřekonatelné překážky, již má zákon v § 226, pokud se týče v § 427 tr. ř. na mysli. V onom podání, které je datováno dnem 23. dubna 1929, nepoukazoval obžalovaný ani v nejmenším na nějaké poruchy zdravotní a nelze proto k tvrzení odporu, že obžalovaný v době od 24. dubna až do 30. dubna 1929 byl v takové duševní depresi, která mu znemožňovala jakoukoli činnost, ba dokonce i možnost vycházeti z příbytku, přihlížeti, to tím méně, an obžalovaný správnost svého tvrzení neosvědčil předložením lékařského vysvědčení. Neprokázal proto obžalovanou nepřekonatelnou překážku, jak to § 427 tr. ř. vyžaduje, pročez bylo jeho odpor zamítnouti jako bezdůvodný.

Čís. 3645.

Pokud obžalovaný nemůže uplatňovati jako zmatek čís. 7 § 281 tr. ř., že ho soud ve výroku rozsudku výslovně nezprostil z obžaloby pro přečin § 1, uznáv ho vinným jen přestupkem podle § 3 zák. o maření exekuce, poněvadž podle důvodů rozsudku dospěl k přesvědčení, že vymyšleným jednáním (podáním vylučovací žaloby) nebyla škoda způsobena.

Pokud jde o překročení obžaloby (§ 281 čís. 8 tr. ř.), byl-li obžalovaný odsouzen pro skutečné odevzdání některých zabavených věcí třetí osobě, ač mu obžaloba kladla za vinu jen, že chtěl zmařiti uspokojení věřitele tím, že si vymyslel právní jednání, nesoucí se k uplatnění vlastnictví oné třetí osoby k zabaveným věcem (podal vymyšlenou žalobu vylučovací).

(Rozh. ze dne 30. října 1929, Zm I 46/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., a zrušil napadený rozsudek.

Důvody:

Důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 7 tr. ř. jest uplatněn proto, že podle názoru stěžovatelova není obžaloba rozsudkem vyřízena, ježto, když soud dospěl k přesvědčení, že z jeho jednání nevznikla věřitelce škoda a že tu tedy není skutková podstata přečinu mu za vinu kladeného, měl ho z obžaloby té výslovně zprostiti. Správně poukazuje zmateční stížnost na čin, pro který byl stěžovatel obžalován, že si totiž v září 1926 v P. v úmyslu, by zcela zmařil uspokojení své věřitelky Marie G-ové, za vedené exekuce vymyslel právní jednání, při němž škoda